

Anti-capitalism 101

Steve Klabnik

2021-03-31

Cuprins

Capitalism: o Introducere	4
Muncă Nesalariată	5
Competiție	5
Statul	5
Istorie	6
Viitorul	6
Clasa și Lupta de Clasă: o Introducere	7
Clasă și Capitalism	7
Clasa Muncitoare	7
Lupta de Clasă	8
Dincolo de Locul de Muncă	8
Clasa "de Mijloc"	8
Concluzie	9

Oamenii sunt adesea surprinși să afle că mă identific ca fiind anticapitalist. Cel puțin în America, mulți oameni văd capitalismul ca fiind inevitabil, sau chiar ca fiind modul în care lucrurile au fost întotdeauna. Din nefericire, există atât de multă retorică și confuzie în jurul acestui subiect, încât este întotdeauna nevoie de mult timp pentru a-l descompune. Am vrut să scriu ceva despre acest subiect, dar apoi am găsit această lucrare foarte bună numită *Capitalism, Class, and Class Struggle for (ex) Dummies*. Am adaptat-o cu propriile mele gânduri și modificări mai jos. La rândul său, este adaptată din acest eseu și din acest eseu de pe LibCom.org, așa că, dacă vreți să vedeți istoria, puteți citi și aceste versiuni.

Capitalism: o Introducere

La baza sa, capitalismul este un sistem economic bazat pe trei lucruri: munca salariată, proprietatea privată asupra mijloacelor de producție (cum ar fi fabricile, mașinile, fermele și birourile) și producția în schimbul și în scopul profitului.

În timp ce unii oameni dețin mijloace de producție, sau capital, cei mai mulți dintre noi nu au, astfel încât, pentru a supraviețui, trebuie să ne vindem abilitatea de a munci în schimbul unui salariu, sau să ne descurcăm din beneficii. Acest prim grup de oameni este clasa capitalistă sau "burghezia" în jargonul marxist, iar cel de-al doilea grup este clasa muncitoare sau "proletariatul". Acest jargon este inclus doar pentru ca să puteți face conexiuni cu altă literatură, ne vom păstra distanța de astfel de lucruri mai târziu în acest text.

Capitalismul se bazează pe un proces simplu - banii sunt investiți pentru a genera mai mulți bani. Atunci când banii funcționează astfel, ei funcționează ca capital. De exemplu, atunci când o companie își folosește profiturile pentru a angaja mai mult personal sau pentru a deschide noi spații și, astfel, pentru a obține mai mult profit, banii funcționează aici ca capital. Pe măsură ce capitalul crește (sau economia se extinde), acest lucru se numește "acumulare de capital" și reprezintă forța motrice a economiei.

Cei care acumulează capital fac acest lucru mai bine atunci când pot transfera costurile asupra altora. Dacă companiile pot reduce costurile prin neprotejarea mediului sau prin reducerea salariilor, o vor face. Așadar, schimbările climatice catastrofale și sărăcia generalizată sunt semne ale funcționării normale a sistemului. În plus, pentru ca banii să facă mai mulți bani, tot mai multe lucruri trebuie să poată fi schimbate în bani. Astfel, tendința este ca totul, de la obiectele de uz cotidian la secvențele de ADN, la emisiile de dioxid de carbon - și, în mod crucial, capacitatea noastră de a munci - să devină marfă. (become commodified)

Iar acest ultim aspect - transformarea în marfă a capacităților noastre creative și productive, a capacității noastre de a munci - este cel care deține secretul acumulării de capital. Banii nu se transformă în mai mulți bani prin magie, ci prin munca pe care o depunem în fiecare zi.

Într-o lume în care totul este de vânzare, cu toții avem nevoie de ceva de vândut pentru a cumpăra lucrurile de care avem nevoie. Cei dintre noi care nu au nimic de vândut în afară de capacitatea de a munci trebuie să vândă această capacitate celor care dețin fabrici, birouri etc. Și, bineînțeles, lucrurile pe care le producem la locul de muncă nu sunt ale noastre, ci ale șefilor noștri.

În plus, din cauza orelor lungi de lucru, a îmbunătățirii productivității etc., producem mult mai mult decât este necesar pentru a ne menține în viață ca lucrători. Salariile pe care le primim corespund aproximativ costului produselor necesare pentru a ne menține în viață și a ne permite să lucrăm în fiecare zi (motiv pentru care, la sfârșitul fiecărei luni, soldul nostru bancar rareori arată atât de diferit de cel din luna precedentă). Diferența dintre salariile pe care le primim și valoarea pe care o creăm reprezintă modul în care se acumulează capitalul sau se realizează profitul.

Această diferență dintre salariile pe care le primim și valoarea pe care o creăm se numește "plus-valoare". Extragerea plusvalorii de către angajatori este motivul pentru care considerăm capitalismul ca fiind un sistem bazat pe exploatare - exploatarea clasei muncitoare. Acest proces este, în esență, același pentru toată munca salariată, nu doar pentru cea din companiile private. Lucrătorii din sectorul public se confruntă, de asemenea, cu atacuri constante asupra salariilor și condițiilor lor pentru a reduce costurile și a maximiza profiturile în întreaga economie.

Muncă Nesalariată

Acumularea de capital se bazează, de asemenea, pe munca nesalariată, cum ar fi munca casnică sau cea domestică. Aceasta include reproducerea forței de muncă sub forma producerii și creșterii copiilor - următoarea generație de lucrători - și a îngrijirii forței de muncă actuale - din punct de vedere fizic, emoțional și sexual. Această muncă neremunerată este efectuată predominant de către femei.

Servirea bărbaților și a copiilor acasă servește capitalul: prin transformarea treburilor casnice și a reproducerii dintr-o muncă într-un proces "natural și feminin" al femeilor, capitalismul beneficiază sub formă de forță de muncă gratuită. Atunci când capitalul îi plătește pe soți, aceștia primesc doi lucrători, nu unul. Negarea salariului pentru munca domestică face ca această muncă să fie invizibilă și împarte clasa muncitoare în salariați și nesalariați, în detrimentul ambilor.

Competiție

Pentru a acumula capital, patronul nostru trebuie să concureze pe piață cu patronii altor companii. Nu își poate permite să ignore forțele pieței, altfel va pierde teren în fața rivalilor, va pierde bani, va da faliment, va fi preluat și, în cele din urmă, va înceta să mai fie șeful nostru. Prin urmare, nici măcar patronii nu controlează cu adevărat capitalismul, ci capitalul însuși. Din acest motiv putem vorbi despre capital ca și cum ar avea o voință sau interese proprii, și astfel, de multe ori, a vorbi despre "capital" este mai precis decât a vorbi despre șefi.

Prin urmare, atât patronii, cât și muncitorii sunt înstrăinați de acest proces, dar în moduri diferite. În timp ce, din perspectiva lucrătorilor, alienarea noastră este trăită prin faptul că suntem controlați de șeful nostru, șeful o trăiește prin forțele impersonale ale pieței și prin competiția cu alți șefi.

Din acest motiv, patronii și politicienii sunt slabi în fața "forțelor pieței", fiecare trebuind să acționeze într-un mod care să ducă la continuarea acumulării (și, în orice caz, le merge destul de bine din această cauză!). Ei nu pot acționa în interesul nostru, deoarece orice concesie pe care ne-o acordă îi va ajuta pe concurenții lor la nivel național sau internațional.

Astfel, de exemplu, dacă un producător dezvoltă o nouă tehnologie de fabricare a automobilelor care dublează productivitatea, acesta poate concedia jumătate din muncitori, își poate crește profiturile și poate reduce prețul automobilelor sale pentru a-și submina concurența. Dacă o altă companie dorește să fie drăguță cu angajații săi și să nu concedieze oameni, în cele din urmă va fi scoasă de pe piață sau va fi preluată de un concurent mai nemilos - astfel încât va trebui, de asemenea, să introducă noile utilaje și să facă disponibilizări pentru a rămâne competitivă.

Bineînțeles, dacă întreprinderile ar avea mână liberă să facă ce vor, monopolurile s-ar dezvolta în curând și ar înăbuși concurența, ceea ce ar duce la oprirea sistemului. Statul intervine, prin urmare, pentru a acționa în numele intereselor pe termen lung ale capitalului în ansamblul său. Am observat că acest lucru s-a întâmplat în America, pe vremea baronilor.(Robber Barons)

Statul

Funcția principală a statului în societatea capitalistă este de a menține sistemul capitalist și de a ajuta la acumularea de capital. Ca atare, statul folosește legi represive și violență împotriva clasei muncitoare atunci când încercăm să ne promovăm interesele împotriva capitalului. De exemplu, introducerea de legi împotriva grevelor sau trimiterea poliției sau a soldaților pentru a sparge grevele și demonstrațiile.

Tipul "ideal" de stat sub capitalism, în prezent, este cel liberal-democrat, însă, pentru a continua acumularea de capital, uneori, capitalul folosește diferite sisteme politice în acest scop. Capitalismul de stat din URSS și fascismul din Italia și Germania sunt două astfel de modele, care au fost necesare

pentru autoritățile de la acea vreme pentru a coopta și a zdrobi mișcările puternice ale clasei muncitoare care amenințau însăși continuarea capitalismului.

Atunci când excesele patronilor îi determină pe muncitori să riposteze, pe lângă represiune, statul intervine ocazional pentru a se asigura că afacerile ca de obicei se reiau fără întreruperi. Din acest motiv, există legi naționale și internaționale care protejează drepturile lucrătorilor și mediul înconjurător. În general, forța și aplicarea acestor legi se schimbă în funcție de raportul de forțe dintre angajatori și angajați într-un anumit moment și într-un anumit loc. De exemplu, în Franța, unde lucrătorii sunt mai bine organizați și mai militanți, există o săptămână de lucru de maximum 35 de ore. În Regatul Unit, unde lucrătorii sunt mai puțin militanți, durata maximă este de 48 de ore, iar în SUA, unde lucrătorii sunt și mai puțin predispuși la grevă, nu există nicio limită maximă.

Istorie

Capitalismul este prezentat ca un sistem "natural", format, la fel ca și munții sau masele de pământ, de forțe care nu pot fi controlate de om, că este un sistem economic care rezultă în ultimă instanță din natura umană. Cu toate acestea, el nu a fost creat de "forțe naturale", ci de violențe intense și masive pe tot globul. Mai întâi, în țările "avansate", îngrădirile au alungat țăranii autosuficienți de pe terenurile comunale către orașe pentru a lucra în fabrici. Orice rezistență a fost zdrobită. Persoanele care s-au opus impunerii muncii salariate au fost supuse legilor vagabonzilor și încarcerate, torturate, deportate sau executate. Numai în Anglia, sub domnia lui Henric al VIII-lea, 72.000 de persoane au fost executate pentru vagabondaj.

Mai târziu, capitalismul a fost răspândit prin invazie și cucerire de către puterile imperialiste occidentale în întreaga lume. Civilizații întregi au fost distruse cu brutalitate, comunități fiind alungate de pe pământurile lor și obligate să muncească cu plată. Singurele țări care au evitat cucerirea au fost cele care, precum Japonia, au adoptat capitalismul pe cont propriu pentru a concura cu celelalte puteri imperiale. Peste tot unde s-a dezvoltat capitalismul, țăranii și primii muncitori au opus rezistență, dar au fost în cele din urmă învinși de teroarea și violența în masă.

Capitalismul nu a apărut printr-un set de legi naturale care decurg din natura umană: a fost răspândit prin violența organizată a elitelor. Conceptul de proprietate privată asupra pământului și a mijloacelor de producție ar putea părea acum ca fiind o stare naturală a lucrurilor, însă ar trebui să ne amintim că este un concept creat de om și impus prin cucerire. În mod similar, existența unei clase de oameni care nu au nimic de vândut în afară de forța lor de muncă nu este ceva ce a fost întotdeauna cazul - pământul comun împărțit de toți a fost confiscat cu forța, iar cei deposedați au fost forțați să muncească pentru un salariu sub amenințarea foametei sau chiar a execuției. Pe măsură ce capitalul s-a extins, a creat o clasă muncitoare globală formată din majoritatea populației lumii pe care o exploatează, dar de care depinde.

Viitorul

Capitalismul există ca sistem economic dominant pe planetă doar de puțin peste 200 de ani. În comparație cu cei jumătate de milion de ani de existență umană, este ca o secundă prin comparație și, prin urmare, ar fi naiv să presupunem că va dura pentru totdeauna. Se bazează în întregime pe noi, clasa muncitoare, și pe munca noastră pe care trebuie să o exploateze, astfel încât va supraviețui doar atât timp cât îl vom lăsa.

Clasa și Lupta de Clasă: o Introducere

Primul lucru care trebuie spus este că există diferite moduri de a face referire la clasă. Adesea, atunci când oamenii vorbesc despre clasă, ei vorbesc în termeni de etichete culturale/sociologice. De exemplu, persoanelor din clasa de mijloc le plac filmele străine, celor din clasa muncitoare le place fotbalul, celor din clasa superioară le plac pălăriile de top și așa mai departe.

Cu toate acestea, un alt mod de a vorbi despre clasă se bazează pe pozițiile economice ale claselor. Vorbim despre clasă în acest fel pentru că o considerăm esențială pentru a înțelege cum funcționează societatea capitalistă și, în consecință, cum o putem schimba.

Este important să subliniem faptul că definiția noastră a clasei nu are ca scop clasificarea indivizilor sau punerea lor în cutii, ci pentru a înțelege forțele care modelează lumea noastră, de ce șefii și politicienii noștri acționează așa cum o fac și cum putem acționa pentru a ne îmbunătăți condițiile.

Clasă și Capitalism

Sistemul economic care domină lumea în prezent se numește capitalism. După cum s-a menționat anterior, capitalismul este în esență un sistem bazat pe autoexpansiunea capitalului - mărfuri și bani, care produce mai multe mărfuri și mai mulți bani.

Acest lucru nu se întâmplă prin magie, ci prin muncă umană. Pentru munca pe care o facem, suntem plătiți doar pentru o fracțiune din ceea ce producem. Diferența dintre valoarea pe care o producem și suma pe care o primim sub formă de salariu reprezintă "plusvaloarea" pe care am produs-o. Aceasta este păstrată de șeful nostru ca profit și fie este reinvestită pentru a face mai mulți bani, fie este folosită pentru a cumpăra piscine sau haine de blană sau orice altceva.

Pentru ca acest lucru să aibă loc, trebuie creată o clasă de oameni care nu dețin nimic din ceea ce pot folosi pentru a face bani, adică birouri, fabrici, terenuri agricole sau alte mijloace de producție. Această clasă trebuie apoi să își vândă capacitatea de a munci pentru a cumpăra bunuri și servicii esențiale pentru a supraviețui. Această clasă este clasa muncitoare.

Așadar, la un capăt al spectrului se află această clasă, care nu are nimic de vândut în afară de capacitatea sa de muncă. La celălalt capăt, cei care dețin capital pentru a angaja lucrători pentru a-și extinde capitalul. Indivizii din societate se vor situa la un moment dat între acești doi poli, dar ceea ce este important din punct de vedere politic nu sunt pozițiile indivizilor, ci relația socială dintre clase.

Clasa Muncitoare

Clasa muncitoare sau "proletariatul", așa cum este numită uneori, clasa care este forțată să muncească pentru un salariu sau să ceară prestații dacă nu găsește un loc de muncă sau dacă este prea bolnavă sau prea în vârstă pentru a munci, pentru a supraviețui. Ne vindem timpul și energia unui patron în beneficiul acestuia.

Munca noastră este baza acestei societăți. Și tocmai faptul că această societate se bazează pe munca pe care o facem, în timp ce, în același timp, ne presează mereu pentru a maximiza profitul, este ceea ce o face vulnerabilă.

Lupta de Clasă

Atunci când suntem la serviciu, timpul și activitatea noastră nu ne aparțin. Trebuie să ne supunem ceasului, cardului de pontaj, managerilor, termenelor limită și obiectivelor.

Munca ocupă cea mai mare parte a vieții noastre. Este posibil să ne vedem managerii mai mult decât ne vedem prietenii și partenerii. Chiar dacă ne plac anumite părți ale muncii noastre, o resimțim ca pe ceva străin de noi, asupra căruia avem foarte puțin control. Acest lucru este valabil fie că vorbim despre elementele de bază ale muncii propriu-zise, fie despre numărul de ore, pauze, timp liber etc.

Munca care ne este impusă astfel ne obligă să rezistăm.

Angajatorii și șefii vor să obțină de la noi cantitatea maximă de muncă, din cele mai lungi ore, pentru cel mai mic salariu. Noi, pe de altă parte, vrem să ne putem bucura de viața noastră: nu vrem să fim suprasolicitați și vrem ore mai scurte și un salariu mai mare.

Acest antagonism este esențial pentru capitalism. Între aceste două tabere există o împingere și o tragere: angajatorii reduc salariile, măresc orele, accelerează ritmul de lucru. Dar noi încercăm să rezistăm: fie în mod ascuns și individual, fie luând-o mai ușor, profitând de momentele de pauză pentru a lua o pauză și a discuta cu colegii, anunțând că suntem bolnavi, plecând mai devreme. Sau ne putem opune în mod deschis și colectiv prin greve, încetiniri, ocupații etc.

Aceasta este lupta de clasă. Conflictul dintre noi, cei care trebuie să muncim pentru un salariu, și angajatorii și guvernele noastre, care reprezintă clasa capitalistă sau "burghezia". Rezistând la impunerea muncii, spunem că viețile noastre sunt mai importante decât profiturile patronului nostru. Acest lucru atacă însăși natura capitalismului, în care profitul este cel mai important motiv pentru a face ceva, și indică posibilitatea unei lumi fără clase și fără mijloace de producție deținute în mod privat. Noi suntem clasa muncitoare care se opune propriei noastre existențe. Noi suntem clasa muncitoare care luptă împotriva muncii și a clasei.

Dincolo de Locul de Muncă

Lupta de clasă nu are loc doar la locul de muncă. Conflictul de clasă se manifestă în multe aspecte ale vieții. De exemplu, locuințele la prețuri accesibile sunt un aspect care îi privește pe toți membrii clasei muncitoare. Cu toate acestea, la prețuri accesibile pentru noi înseamnă neprofitabile pentru ei. Într-o economie capitalistă, de multe ori are mai mult sens să se construiască blocuri de apartamente de lux, chiar dacă zeci de mii de oameni rămân fără adăpost, decât să se construiască locuințe în care să ne permitem să trăim. Așadar, luptele pentru apărarea locuințelor sociale sau ocuparea proprietăților goale pentru a locui în ele fac parte din lupta de clasă.

În mod similar, furnizarea de servicii medicale poate fi un loc al conflictului de clasă. Guvernele sau companiile încearcă să reducă cheltuielile cu asistența medicală prin tăierea bugetelor și prin introducerea de taxe pentru servicii, pentru a transfera povara costurilor asupra clasei muncitoare, în timp ce noi dorim cea mai bună asistență medicală posibilă la un cost cât mai mic.

Clasa "de Mijloc"

În timp ce interesele economice ale capitaliștilor sunt direct opuse celor ale muncitorilor, o minoritate din clasa muncitoare va avea o situație mai bună decât alții sau va avea un anumit nivel de putere asupra altora. Atunci când se vorbește despre istorie și despre schimbările sociale, poate fi util să ne referim la această parte a proletariatului ca la o "clasă de mijloc", în ciuda faptului că nu este o clasă economică distinctă, pentru a înțelege comportamentul diferitelor grupuri.

Lupta de clasă poate fi uneori deraiată dacă se permite crearea sau extinderea clasei de mijloc - Margaret Thatcher a încurajat cumpărarea locuințelor prin vânzarea ieftină a locuințelor sociale în Marea Britanie în timpul marilor lupte din anii 1980, știind că este mai puțin probabil ca muncitorii

să facă grevă dacă au un credit ipotecar și permițând ca unii muncitori să aibă o situație mai bună la nivel individual, mai degrabă decât la nivel colectiv. Iar în Africa de Sud, crearea unei clase de mijloc de culoare a contribuit la deraierea luptelor muncitorești atunci când apartheidul a fost răsturnat, permițând o mobilitate socială limitată și oferind unor muncitori de culoare un interes în sistem.

Șefii încearcă să găsească tot felul de modalități de a diviza material și psihologic clasa muncitoare, inclusiv în funcție de diferențele salariale, de statutul profesional, de rasă și de sex. Ar trebui subliniat din nou faptul că folosim aceste definiții de clasă pentru a înțelege forțele sociale în acțiune, și nu pentru a eticheta indivizi sau pentru a determina modul în care indivizii vor acționa în anumite situații.

Concluzie

Vorbind despre clasă în sens politic, nu este vorba despre accentul pe care îl ai, ci despre conflictul de bază care definește capitalismul - cei care trebuie să muncească pentru a trăi vs. cei care profită de pe urma muncii pe care o depunem. Luptând pentru propriile noastre interese și nevoi împotriva dictaturilor capitalului și ale pieței, punem bazele unui nou tip de societate - o societate fără bani, clasă sau capitalism, organizată pentru satisfacerea directă a nevoilor noastre: o societate comunistă libertară.

Biblioteca Anarhistă

Steve Klabnik
Anti-capitalism 101
2021-03-31

<http://blog.steveklabnik.com/posts/2012-03-31-anti-capitalism-101>

ro.theanarchistlibrary.org